ସୁରଜପାଲ ସିଂହ

ବନାମ

ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ

(ବି. ପି. ସିହ୍ନା, ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି, ଏସ୍. କେ. ଦାସ, ଏ. କେ. ସରକାର, ଏନ୍. ରାଜଗୋପାଲ ଆୟଙ୍ଗର ଏବଂ ଜେ. ଆର. ମୁଦୋଲକର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଗଣ)

ଅପରାଧିକ ମନ୍ଦ ଆଚରଣ- ଆରୋପିତ ଅପରାଧିକ ମନ୍ଦ ଆଚରଣର ଗୋଟିଏ ବର୍ଗ ଅଧୀନରେ ଦୋଷମୁକ୍ତି- ଅନ୍ୟ ଏକ ବର୍ଗ ଅଧୀନରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ- ଅନୁମାନର ବୈଧତା, ଅନୁମାନ ଅପରାଧ ସୃଷ୍ଟି କରେ କି ନାହିଁ-ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 (1947 ର ଦ୍ୱିତୀୟ), ଧାରା 5, ଉପଧାରା (1), (2), (3) ।

ଆବେଦନକାରୀ ଜଣେ ହେଡ୍ କନେଷ୍ଟବଳ ଥିଲେ ଯିଏ *ମାଲଖାନା* ସହିତ ଜଡ଼ିତ ଥିଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ଅବକାରୀ ଅପରାଧ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଜବତ ସାମଗ୍ରୀ ଜମା ରଖାଯାଉଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 ର ଧାରା 5(2) ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 5(1)(c) ଅଧୀନରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ସେ ଅସତ୍ ଭାବରେ କିମ୍ବା ଜାଲିଆତି ଭାବରେ ଆତ୍ମସାତ୍ କରିଥିଲେ କିମ୍ବା ଏହି ସାମଗ୍ରୀଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ୟଥା ନିଜ ବ୍ୟବହାରରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଥିଲେ; ଅଭିଯୋଗ ପୁନଶ୍ଚ ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଯେ 9,284-1-0 ଟଙ୍କା ତାଙ୍କଠାରୁ ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା ତାଙ୍କ ଜ୍ଞାତ ଆୟ ଉତ୍ସ ସହିତ ଅସମାନୁପାତି ଥିଲା । ସେ ଧାରା 5(1)(c) ଅଧୀନରେ ଅଭିଯୋଗରୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ ହୋଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଧାରା 5(2) ଅଧୀନରେ ଏହି ଆଧାରରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ସେ ରଖିଥିବା 9, 284-1-0 ଟଙ୍କାର ସନ୍ତୋଷଜନକ ହିସାବ ଦେବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ଯାହା ତାଙ୍କ ଜ୍ଞାତ ଆୟ ଉତ୍ସ ସହିତ ଅସମାନୁପାତି ଥିଲା ।

ଦର୍ଶାଗଲା, ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 ର ଧାରା 5(2) ଅଧୀନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ବେଆଇନ ଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକମାତ୍ର ଅଭିଯୋଗ ଥିଲା କି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5(1)(c) ଅଧୀନରେ ତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଅସତ୍ କିମ୍ବା ଜାଲିଆତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଆତ୍ମସାତ୍ କରିବାର ଅପରାଧିକ ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ଏବଂ ଏହି ଅଭିଯୋଗରେ ସେ ଧାରା 5(3) ଅଧୀନରେ ଅନୁମାନ ନିୟମ ପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ୱାରା ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପାରନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ଯେହେତୁ ଏହା କରାଯାଇନଥିଲା ଏବଂ ସେ ସେହି ଅଭିଯୋଗରୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ ହୋଇଥିଲେ, ସେ ଧାରା 5(1) ର ଖଣ୍ଡ (a), (b) କିମ୍ବା (d) ରେ ସୂଚିତ ଅପରାଧିକ ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପାରିନଥିଲେ, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଅଭିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇନଥିଲା । ଅଧସ୍ତନ ନ୍ୟାୟାଳୟଗୁଡ଼ିକ ଏପରି ଭାବେ ଭୁଲ୍ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇଥିଲେ ଯେପରିକି ଧାରା 5 ର ଉପ-ଧାରା (2) କିମ୍ବା ଉପ-ଧାରା (3) ଅଧୀନରେ ଏକ ଅପରାଧ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା; ଯେଉଁ ଅପରାଧ ଧାରା 5(2) ଅଧୀନରେ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଥିଲା କିମ୍ବା ଧାରା 5(3) ଅଧୀନରେ ଅନୁମାନ ନିୟମ ଉପରେ ଆଧାରିତ ହୋଇପାରିଥା'ନ୍ତା,

1960

ସୁରଜପାଲ ସିଂ
ବନାମ
ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ

ଏସ. କେ. ଦାସ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି

ତାହା ଧାରା 5 ର ଉପ-ଧାରା 1 ଅଧୀନରେ ଖଣ୍ଡ (a) ରୁ (d) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଏକ କିମ୍ବା ଅଧିକ ବର୍ଗର ଅପରାଧିକ ମନ୍ଦ ଆଚରଣର ଅପରାଧ ଥିଲା ।

ସି. ଏସ୍. ଡି. ସ୍ୱାମୀ ବନାମ *ରାଜ୍ୟ*, [1 960] 1 ଏସ.ସି.ଆର 461, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 169/1959 ।

ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 785/1955 ରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ତା 27 ମାର୍ଚ୍ଚ 1958 ରିଖର ରାୟ ତଥା ଆଦେଶରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ *ନୁରୁଦ୍ଦିନ୍ ଅହମ୍ମଦ ଏବଂ ନୌନିତ୍ ଲାଲ୍* ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ।

ପ୍ରତିବାଦୀ ତରଫରୁ *ଜି. ସି. ମାଥୁର* ଏବଂ *ସି. ପି. ଲାଲ* ।

1960. ଡିସେମ୍ବର 7 । ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ,

ଏସ୍. କେ. ଦାସ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି- ଏହା ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ତା 27 ମାର୍ଚ୍ଚ 1958 ରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏକ ଆବେଦନ ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ ଉକ୍ତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 (1947 ର 2) ର ଧାରା 5(2) ଅଧୀନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ବଜାୟ ରଖିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ କାନପୁରର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଉପରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ଚାରି ବର୍ଷର ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡକୁ ଦୁଇ ବର୍ଷର ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡକୁ ହ୍ରାସ କରିଥିଲେ ।

ଏଗୁଡ଼ିକ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ତଥ୍ୟାବଳୀ । ଆବେଦନକାରୀ ସୁରଜପାଲ ସିଂ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ସରକାରୀ ପୁଲିସ ବିଭାଗରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଥିଲେ । ସେ ଜଣେ କନେଷ୍ଟବଳ ଭାବେ ତା 1 ଅଗଷ୍ଟ 1930 ରିଖରୁ ମାସକୁ 13 ଟଙ୍କା ଦରମା ପାଇ ନିଜର ସେବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । 1946 ରେ ତାଙ୍କ ଦରମା ବୃଦ୍ଧି ପାଇ ମାସକୁ 46 ଟଙ୍କା ହୋଇଥିଲା । ତାଙ୍କୁ 1947 ରେ ମାସିକ 50 ଟଙ୍କା ଦରମାରେ ହେଡ୍ କନେଷ୍ଟବଳ ଭାବେ ନିଯୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ସେ 1948 ଏବଂ 1949 ରେ ମାସିକ 150 ଟଙ୍କାରେ ପୁଲିସର ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ତା 1 ମାର୍ଚ୍ଚ 1949 ରିଖରେ ତାଙ୍କୁ ହେଡ୍ କନେଷ୍ଟବଳ ପଦବୀକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା । 27 ଫେବୃଆରୀ, 1951 ଏବଂ 9 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1952 ମଧ୍ୟରେ ସେ କାନପୁରର ସଦର ମଲଖାନା ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଜଣେ ହେଡ୍ କନେଷ୍ଟବଳ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ । ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଭିଯୋଗ ଥିଲା ଯେ ସେହି କ୍ଷମତାରେ ରହି ସେ ଅସତ୍ ଭାବରେ କିମ୍ବା ଜାଲିଆତି ଭାବରେ ଆତ୍ମସାତ୍ କରିଥିଲେ କିମ୍ବା ଅନେକ ଜିନିଷକୁ ନିଜ ବ୍ୟବହାରରେ ଅନ୍ୟଥା ରୂପାନ୍ତର କରିଥିଲେ, ମୁଖ୍ୟତଃ ଉକ୍ତ ମାଲଖାନାରେ ଜମା ରଖାଯାଇଥିବା ଅବକାରୀ ଅପରାଧ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜବତ ହୋଇଥିବା ସାମଗ୍ରୀଗୁଡ଼ିକୁ । ଏହି ସାମଗ୍ରୀଗୁଡ଼ିକରେ ଅଫିମ, ମଦ ବୋତଲ ଇତ୍ୟାଦି ଥିଲା । ଅଭିଯୋଗରେ ପୁନଶ୍ଚ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ତା 9 ଏବଂ 10 ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1952 ରିଖରେ ତାଙ୍କ ଘରେ ସନ୍ଧାନ କରିବା ପରେ 9,284-1-

0 ଟଙ୍କା ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହି ରାଶିର ପରିମାଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆୟର ଜ୍ଞାତ ଉତ୍ସ ସହିତ ଅସମାନୁପାତି ଥିଲା । ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଭଗବତ୍ ସିଂ ଏବଂ ଗୁଲାବ ସିଂ ନାମକ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଜଣ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର କରି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅସତ୍ ଭାବେ ଆତ୍ମସାତ୍ ଇତ୍ୟାଦି କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକ ହେଲା (1) ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା 120 B ଅଧୀନରେ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ଅପରାଧ; (2) ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 ର ଧାରା 5(2) ସହିତ ପଠନୀୟ ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5(1)(c) ଅଧୀନସ୍ଥ ଅପରାଧ ପାଇଁ, ଅସତ୍ ଭାବେ ଆତ୍ମସାତ୍କରଣ କିମ୍ବା ବ୍ୟବହାରରେ ଉପଯୋଗ କରିଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ; ଏବଂ (3) ସଦର ମଲଖାନାରେ ରଖାଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ପଞ୍ଜିକାରେ ଜାଲ କରାଯାଇଥିଲା ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିବା ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରବେଶ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 465 ଅଧୀନସ୍ଥ ଅପରାଧ ପାଇଁ ।

1960

ସୁରଜପାଲ ସିଂ
ବନାମ
ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ

ଏସ. କେ. ଦାସ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି

ଦୁଇ ଆବେଦନକାରୀ ଭଗବତ୍ ସିଂ ଏବଂ ଗୁଲାବ ସିଂଙ୍କ ବିଚାର କରୁଥିବା ମାନ୍ୟବର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବିଚାରପତି ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦୁଇ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ଦୋଷ ମୁକ୍ତି ହେବାର ଆଦେଶ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ, ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5(2) ଅଧୀନସ୍ଥ ଅଭିଯୋଗ ବ୍ୟତୀତ ସମସ୍ତ ଅଭିଯୋଗରୁ ମୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । ଏହି ଅଭିଯୋଗ ଉପରେ ମାନ୍ୟବର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବିଚାରପତି ଦଣ୍ଡାଦେଶର ଏକ ଆଦେଶ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଏକମାତ୍ର ଆଧାର ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ରଖିଥିବା 9,284-1-0 ଟଙ୍କାର ସନ୍ତୋଷଜନକ ଭାବରେ ହିସାବ ଦେବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ଯାହା ମାନ୍ୟବର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବିଚାରପତିଙ୍କ ସନ୍ଧାନ ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆୟର ଜ୍ଞାତ ଉତ୍ସ ସହିତ ଅସମାନୁପାତି ଥିଲା । ଏଠାରେ ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯିବା ଉଚିତ ଯେ ମାନ୍ୟବର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବିଚାରପତି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ସଦର ମଲଖାନାରେ ରଖାଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଆରୋପିତ କରାଯାଇଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଅସତ୍ ଆତ୍ମସାତ୍କରଣ ବା ବ୍ୟବହାରରେ ଉପଯୋଗ କରିଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିନଥିଲେ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ତାଙ୍କ ଆବେଦନରେ ଆବେଦନକାରୀ ବିଭିନ୍ନ ଆଧାରରେ ଦୃଢ଼ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରୁ ଗୋଟିଏ ଥିଲା ଯେ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 ର ଧାରା 5 ର ଉପ-ଧାରା (3) ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅନୁମାନ ନୀତି ଉପରେ ତାଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5(1)(c) ଅଧୀନରେ ଏକମାତ୍ର ଅପରାଧିକ ମନ୍ଦ ଆଚରଣର ଅଭିଯୋଗରେ ଆରୋପିତ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇନଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ କାଏମ ରଖିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ହ୍ରାସ କରିଥିଲେ ।

ଆମ୍ଭ ସମ୍ମୁଖରେ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଏହିକି ଯେ, ଏହି ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 ର ଧାରା 5 ର ଉପ-ଧାରା (2) ଅଧୀନରେ ଅଭିଯୋଗ ଉପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦୋଷସିଦ୍ଧି, ସେହି ଧାରାର ଉପ-ଧାରା (3) ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅନୁମାନ ନିୟମ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ସଠିକ୍ କି?

1960

ସୁରଜପାଲ ସିଂ
ବନାମ
ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ

ଏସ. କେ. ଦାସ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି

ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 ର ଧାରା 5 କୁ ଏଠାରେ ପଢ଼ିବା ଉପଯୁକ୍ତ, ଯେତେଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ଆମ୍ଭ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ।

"ଧାରା 5(1) ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ତାଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିର୍ବାହରେ ଅପରାଧିକ ମନ୍ଦ ଆଚରଣର ଅପରାଧ କରିଛନ୍ତି ବୋଲି କହେ-

(a) ଯଦି ସେ ଅଭ୍ୟାସଗତ ଭାବେ ନିଜ ପାଇଁ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ କୌଣସି ପାରିତୋଷିକ (ଆଇନଗତ ପାରିଶ୍ରମିକ ବ୍ୟତୀତ) ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କିମ୍ବା ପୁରସ୍କାର ଭାବରେ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ କିମ୍ବା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପ୍ରଯତ୍ନ କରନ୍ତି, ଯେପରିକି ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 161 ରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି, କିମ୍ବା

(b) ଯଦି ସେ ଅଭ୍ୟାସଗତ ଭାବେ ନିଜ ପାଇଁ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟବାନ ଜିନିଷକୁ, ବିନା ମୂଲ୍ୟରେ କିମ୍ବା ଏପରି ମୂଲ୍ୟରେ ଯାହା ଅଯଥେଷ୍ଟ ବୋଲି ସେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି କିମ୍ବା ହାସଲ କରନ୍ତି କିମ୍ବା ହାସଲ କରିବାକୁ ପ୍ରଯତ୍ନ କରନ୍ତି, ଏପରି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ଯିଏ ସେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କାରବାର ହୋଇଥିବା କିମ୍ବା କାରବାର ହେବାକୁ ଥିବା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ କିମ୍ବା ବ୍ୟବସାୟ ସହ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅଛନ୍ତି, କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ନିଜର କିମ୍ବା କୌଣସି ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ, ଯାହାଙ୍କର ସେ ଅଧୀନସ୍ଥ, ତାଙ୍କର ସରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ଅଛି, କିମ୍ବା ଏପରି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ଯାହାଙ୍କୁ ସେ ଆଗ୍ରହୀ ଥିବାର କିମ୍ବା ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଅଟନ୍ତି ବୋଲି ଜାଣିଛନ୍ତି, କିମ୍ବା

(c) ଯଦି ସେ ଅସତ୍ ଭାବରେ କିମ୍ବା ଜାଲିଆତି ଭାବରେ ଆତ୍ମସାତ୍ କରନ୍ତି କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱରେ ଦିଆଯାଇଥିବା କିମ୍ବା ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ଥିବା କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଅନ୍ୟଥା ତାଙ୍କ ନିଜ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରନ୍ତି କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଏପରି କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଅନ୍ତି, କିମ୍ବା

(d) ଯଦି ସେ ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ ବା ବେଆଇନ ଉପାୟରେ ବା ଅନ୍ୟ ଉପାୟରେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଭାବରେ ନିଜ ପଦବୀର ଅପବ୍ୟବହାର କରି ନିଜ ପାଇଁ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟବାନ ଜିନିଷ କିମ୍ବା ଆର୍ଥିକ ଲାଭ ହାସଲ କରନ୍ତି ।

(2) କୌଣସି ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଯିଏ ତାଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିର୍ବାହ କରିବାରେ ଅପରାଧିକ ମନ୍ଦ ଆଚରଣ କରନ୍ତି, ସେ ଏକ ଅବଧି ପାଇଁ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡନୀୟ ହେବେ ଯାହା ଏକ ବର୍ଷରୁ କମ୍ ହେବ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଯାହା ସାତ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇପାରେ ଏବଂ ଜୋରିମାନା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ବାଧିତ ହେବେ:

ଉଲ୍ଲେଖ ଥାଉକି, ନ୍ୟାୟାଳୟ ଲିଖିତ ଭାବେ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିବା କୌଣସି ବିଶେଷ କାରଣ ଯୋଗୁଁ ଏକ ବର୍ଷରୁ କମ୍ କାରାଦଣ୍ଡର ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଦେଇପାରିବେ ।

(2A)..

(3) ଉପଧାରା (2) ଅଧୀନରେ କୌଣସି ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧର ବିଚାରଣ ସମୟରେ ଏହି ସତ୍ୟ କି ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି କିଛି ଆର୍ଥିକ ସାଧନ କିମ୍ବା ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲରେ ଅଛନ୍ତି, ଯାହାର ସନ୍ତୋଷଜନକ ହିସାବ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଜଣଙ୍କ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ, ଯାହା ତାଙ୍କ ଜ୍ଞାତ ଆୟ ଉତ୍ସ ସହିତ ଅସମାନୁପାତି ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇପାରିବ, ଏବଂ ଏପରି ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅନୁମାନ କରିବେ, ଯଦି ଏହାର ବିପରୀତରେ କିଛି ପ୍ରମାଣିତ ନ ହୁଏ, ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ତାଙ୍କ ସରକାରୀ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିର୍ବାହ କରିବାରେ ଅପରାଧିକ ମନ୍ଦ ଆଚରଣରେ ଦୋଷୀ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ଦୋଷସିଦ୍ଧି କେବଳ ଏହି କାରଣ ଦ୍ୱାରା ଅବୈଧ ହେବ ନାହିଁ ଯେ ଏହା କେବଳ ଏହିପରି ଅନୁମାନ ଉପରେ ଆଧାରିତ ।"

ବର୍ତ୍ତମାନ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଶ୍ରୀମାନ ଓକିଲ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ତାଙ୍କ ତର୍କ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଉପାୟରେ ରଖିଛନ୍ତି: ସେ ଦାଖଲ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନରେ ସେ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ପହଞ୍ଚିଥିବା ତଥ୍ୟର ଅନୁସନ୍ଧାନ ପଛରେ ଯିବା ସ୍ଥିତିରେ ନାହାଁନ୍ତି । ଆବେଦନକାରୀ, ଯାହା ଜଣାପଡ଼େ, 9, 284-I-0 ଟଙ୍କା ରଖିଥିବା ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ଦେଇଥିଲେ । ତେବେ, ସେହି ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇନଥିଲା । ଶ୍ରୀମାନ ଓକିଲ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ସେ ତଥ୍ୟର ସେହି ଅନୁସନ୍ଧାନ ପଛରେ ଯିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ନାହିଁ । ସେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି, ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 ର ଧାରା 5 ର ପରିକଳ୍ପନା ହେଉଛି: ଉପ-ଧାରା (1) ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିର୍ବାହରେ ଅପରାଧିକ ମନ୍ଦ ଆଚରଣର ଅପରାଧକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ; ଖଣ୍ଡ (a), (b), (c) ଏବଂ (d) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଚାରୋଟି ବର୍ଗ ମଧ୍ୟରୁ ଏହି ଅପରାଧ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା ଅଧିକ ବର୍ଗର ହୋଇପାରେ । ଉପ-ଧାରା (2) ଦଣ୍ଡବିଧାନ ଧାରା ଅଟେ ଯେଉଁଥିରେ ଅପରାଧିକ ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦଣ୍ଡର ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି; ଏବଂ ଉପ-ଧାରା (3) ଅନୁମାନର ଏକ ନିୟମ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରିଛି ଏବଂ କହିଛି ଯେ ଅପରାଧ ପାଇଁ କୌଣସି ଦୋଷସିଦ୍ଧି କେବଳ ଏହି କାରଣରୁ ବୈଧ ହେବ ନାହିଁ ଯେ ଏହା କେବଳ ଏହିପରି ଅନୁମାନ ଉପରେ ଆଧାରିତ । ଆମ୍ଭ ମତରେ ଶ୍ରୀମାନ ଓକିଲ ଯଥାର୍ଥରେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଭିଯୋଗ କେବଳ ଉପ-ଧାରା (1) ର ଖଣ୍ଡ (c) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ପ୍ରକୃତିର ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିର୍ବାହ କରିବାରେ ଅପରାଧିକ ମନ୍ଦ ଆଚରଣକୁ ସୂଚିତ କରୁଛି । ଅନ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଭିଯୋଗ ଥିଲା ଯେ ସେ ଅସତ୍ ଭାବରେ କିମ୍ବା ଜାଲିଆତି ଭାବରେ ଆତ୍ମସାତ୍ କରିଥିଲେ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଅନ୍ୟଥା ନିଜ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ରୂପାନ୍ତର କରିଥିଲେ ଇତ୍ୟାଦି । ଉପ-ଧାରା (3) ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅନୁମାନର ନିୟମ ପ୍ରୟୋଗ କରି ସେହି ଅପରାଧ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ମାନ୍ୟବର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବିଚାରପତିଙ୍କ ପାଇଁ ଖୋଲା ଥିଲା । ତେବେ ସେ ଯାହା ହେଉ, ସେ ଏପରି କରିନଥିଲେ । ଅପରପକ୍ଷରେ, ସେ ସେହି ଅଭିଯୋଗରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ କରିଥିଲେ । ତେଣୁ, ଶ୍ରୀମାନ ଓକିଲ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସହାୟତା ପାଇଁ ଉପ-ଧାରା (3) ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅନୁମାନର ନୀତିକୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରି ଉପ-ଧାରା (1) ର ଖଣ୍ଡ (a), (b) କିମ୍ବା

(d) ରେ ସୂଚିତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅପରାଧିକ ଅସଦାଚରଣ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯାହା ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ନଥିଲା ।

ଆମ୍ଭେ ବିଚାର କରୁଅଛୁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଶ୍ରୀମାନ ଓକିଲଙ୍କ ଉପରୋକ୍ତ ତର୍କ ସଠିକ୍ ଏବଂ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ *ସି. ଏସ୍. ଡି. ସ୍ୱାମୀ ବନାମ ରାଜ୍ୟ* ([1]) ମାମଲାରେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 ର ଧାରା 5 ର ଉପ-ଧାରା (3) ଏକ ନୂତନ ଅପରାଧ ସୃଷ୍ଟି କରୁନାହିଁ, ବରଂ କେବଳ ପ୍ରମାଣର ଏକ ନିୟମ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ଯାହା ଅଦାଲତକୁ କେତେକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଅଭିଯୁକ୍ତର ଅପରାଧକୁ ଅନୁମାନ କରିବା ପାଇଁ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ, ଯାହାକି ଫୌଜଦାରୀ ଅଧିନିୟମର ସୁପରିଚିତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ବିପରୀତ ଅଟେ, ଯେ ପ୍ରମାଣ ଦାୟିତ୍ୱ ସର୍ବଦା ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ଉପରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ କଦାପି ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିନଥାଏ । *ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ମାମଲାରେ* ଦୁଇଟି ଶୀର୍ଷକ, ଖଣ୍ଡ (a) ଏବଂ ଖଣ୍ଡ (d) ଅଧୀନରେ ଅପରାଧିକ ମନ୍ଦ ଆଚରଣର ଅପରାଧ ପାଇଁ ଅଭିଯୋଗ ଥିଲା । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସେହି ମାମଲାରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଖଣ୍ଡ (a) ଅଧୀନରେ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଧାରା 5 ର ଉପ-ଧାରା (3) ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅନୁମାନର ନିୟମକୁ ଆହ୍ୱାନ କରି ଖଣ୍ଡ (d) ଅଧୀନରେ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ । ସେହି ମାମଲା ଏବଂ ଆମ୍ଭର ବିଚାରଧୀନ ମାମଲାରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଏହିକି ଯେ: *ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ମାମଲାରେ* ଦୁଇଟି ଅଭିଯୋଗ ଥିଲା, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଉପ-ଧାରା (3) ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅନୁମାନ ନିୟମ ଉପରେ ଆଧାରିତ ହୋଇପାରେ; କିନ୍ତୁ ଆମ୍ଭ ମାମଲାରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଅପରାଧିକ ମନ୍ଦ ଆଚରଣର ଅଭିଯୋଗ ରହିଛି, ଯେଉଁଥିରୁ ଆବେଦନକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ ହୋଇଛନ୍ତି; ତେଣୁ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ନାହିଁ, ଯାହା ଉପ-ଧାରା (3) ରେ ସୂଚିତ ଅନୁମାନ ନିୟମ ଉପରେ ଆଧାରିତ ହୋଇପାରିବ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ସହ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁଥିବା ଏହା ସେହି ଅସୁବିଧା ଅଟେ । ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଏହା ପ୍ରତୀୟମାନ ହେଉଛି ଯେ ମାନ୍ୟବର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବିଚାରପତି ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5 ର ଉପ-ଧାରା (2) କିମ୍ବା ଉପ-ଧାରା (3) ଏକ ନୂତନ ଅପରାଧ ସୃଷ୍ଟି କଲା ଭଳି ସ୍ଥିତିକୁ ଆଧାର କରି ଭୁଲ୍‌ରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲେ । ଯେଉଁ ଅପରାଧ ଉପ-ଧାରା (2) ଅଧୀନରେ ଦଣ୍ଡନୀୟ କିମ୍ବା ଉପ-ଧାରା (3) ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅନୁମାନ ନୀତି ଉପରେ ଆଧାରିତ ହୋଇପାରେ, ତାହା ଉପ-ଧାରା (1) ର ଖଣ୍ଡ (a) ରୁ (d) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଏକ କିମ୍ବା ଅଧିକ ବର୍ଗର ଅପରାଧିକ ମନ୍ଦ ଆଚରଣର ଅପରାଧ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆମ୍ଭ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ମାମଲାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଆରୋପିତ କରାଯାଇଥିବା ଏକମାତ୍ର ବର୍ଗ ଥିଲା ବର୍ଗ (c), ଯଥା, ଅସତ୍ କିମ୍ବା ଜାଲିଆତି ଆତ୍ମସାତ୍‌କରଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦି । ସେହି ଅଭିଯୋଗ ବିଫଳ ହେଉଥିବାରୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆରୋପ ନଥିଲା ଯାହା ଉପ-ଧାରା (3)ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅନୁମାନ ନୀତି ଉପରେ ଆଧାରିତ ହୋଇପାରିବ ।

[1] [1960] 1 ଏସ.ସି.ଆର. 461

1960

ସୁରଜପାଲ ସିଂ
ବନାମ
ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ

ଏସ. କେ. ଦାସ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି

ପ୍ରତିବାଦୀ ରାଜ୍ୟଙ୍କ ପକ୍ଷର ଶ୍ରୀମାନ ଓକିଲ ଆମ୍ଭ ସମ୍ମୁଖରେ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଛନ୍ତି ଯେ ଧାରା 5 ର ଉପ-ଧାରା (2) ଅଧୀନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଉପ-ଧାରା (1) ର ଖଣ୍ଡ (a) କିମ୍ବା ଖଣ୍ଡ (d) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ବର୍ଗର ଅପରାଧିକ ମନ୍ଦ ଆଚରଣର ଅପରାଧରେ ଦୋଷୀ କରି ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବାକୁ ଆବେଦନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପାଇଁ ଖୋଲା ଥିଲା । ଏହି ଯୁକ୍ତି ଆମ୍ଭେ ଠିକ୍ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବୁ ନାହିଁ । ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ କେବେ ବି ଆରୋପ କରିନଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଅଭ୍ୟାସଗତ ଭାବରେ ବେଆଇନ ପାରିତୋଷିକ ଇତ୍ୟାଦି ଗ୍ରହଣ କରିବା କିମ୍ବା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିବାର ପରିଣାମ ଏହି 9,284-1-0 ଟଙ୍କାର ରାଶି ଥିଲା । ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ମାମଲା ଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର ଅସତ୍ ବ୍ୟବହାରରେ ଉପଯୋଗର ପରିଣାମ ଥିଲା 9,284-1-0 ଟଙ୍କା । କୌଣସି ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଆଦୌ ପ୍ରସ୍ତାବିତ ହୋଇନଥିବା ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୂତନ ମାମଲାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦୋଷସିଦ୍ଧିକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ଆବେଦନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପାଇଁ ଖୋଲା ନାହିଁ । ଏହା ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ ଯେ ଏହି ମାମଲାରେ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ଧାରା 5 ର ଉପ-ଧାରା (1) ର ଖଣ୍ଡ (c) ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗ ସମ୍ପର୍କରେ ଉପ-ଧାରା (3) ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅନୁମାନ ନିୟମ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରିନଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେହି ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକ ଶୂନ୍ୟତାରୁ ବିକଶିତ କରି ମରାମତି କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଏହା ଧାରା 5 ର ଉପ-ଧାରା (1) ର ଖଣ୍ଡ (a) କିମ୍ବା ଖଣ୍ଡ (d) ଉପରେ ଆଧାର କରି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ନୂତନ ମାମଲା ଥିଲା ଯାହାର ସମର୍ଥନରେ କୌଣସି ତଥ୍ୟ କେବେ ଆରୋପିତ କିମ୍ବା ପ୍ରସ୍ତାବିତ ହୋଇନଥିଲା । ଉପରୋକ୍ତ କାରଣଗୁଡିକ ପାଇଁ, ଆମ୍ଭେ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଉଛୁ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଦୋଷସିଦ୍ଧି ଏବଂ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରୁଛୁ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମୋକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଂଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଅନୁବାଦିକା : ଶ୍ରୀମତୀ ଜୟା ମୁଖାର୍ଜୀ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ